

Laiq Soler

Mili Koey

Les Rolletes

Ens posem
els patins!

Estrella Polar

Les ROLletes

Ens posem els patins!

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *¡Nos ponemos los patines!*

© del text: Laia Soler Torrente, 2020

© de les il·lustracions: Mili Koey, 2020

© de la traducció: Lara Estany, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2020

ISBN: 978-84-18134-22-7

Dipòsit legal: B. 2.574-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Una autèntica emergència!

Visitar el despatx del director no entrava en els plans de la Lira.

Havia imaginat mil vegades com seria el primer dia d'institut, i no començava així. Ella i la Tània, la seva millor amiga —o exmillor amiga, en realitat?—, fins i tot havien pensat un pla per no deixar res a l'atzar. Ara la Lira es mirava el full sense parpellejar, rellegint el que hi havia escrit la Tània feia uns quants mesos.

Pla ideal per al primer dia de classe

6.45 h: Amunt, dormilegues!

6.45 - 7.15 h: A dutxar-se i a vestir-se.

(I sense entretenir-se intentant controlar els rinxols, Lira..)

7.20 - 7.50 h: Esmorzar de primer dia a l'Arbre!

8 h: Arribada a l'institut.

(Inici de les classes a les 8.30 h.)

Comprovar si anem a la mateixa classe.

Intentar agafar els millors pupitres!

Apuntar-nos a bàsquet juntes.

Trobar la taula guai del menjador.

8.30 - 15.45 h: Classe... Ecs!

15.45 h: Cap a casa!

La Lira va plegar el paper i se'l va ficar a la butxaca del darrere dels texans, ignorant aquella veu que li deia que l'havia de llençar a la paperera. No s'hi veia amb cor.

Encara no entenia per què la Tània havia deixat de contestar-li els missatges al cap de pocs dies d'haver marxat de vacances a la platja amb els seus pares. Des de llavors, no n'havia sabut res més.

Així doncs, aquell primer dia d'institut la Lira no havia dormit a casa de la Tània, com havien planejat, ni l'havia hagut de despertar tirant-li un coixí, com sempre, ni havien esmorzat juntes a l'Arbre. En lloc d'això, la Lira s'havia despertat a casa, amb els crits de la seva germana Olívia («Ja t'adorms el primer dia? Doncs sí que comencem bé...!»), s'havia dutxat a correu i havia sortit esperitada per la porta, amb els cabells en-

cara humits, després d'empassar-se una torrada amb oli i prometre a la seva mare que es menjaria la poma de camí a l'institut.

No, el primer dia d'institut no havia començat com s'havia imaginat. Havia arribat tard a classe, s'havia assegut a l'única taula lliure i, abans que arribés l'hora del pati, havia aconseguit que l'enviessin al despatx del director.

—Segur que he batut el rècord —va murmurar, i va sentir una punxada a l'estómac quan es va adonar que estava parlant sola.

Trobava a faltar la Tània. Ella probablement hauria sabut si havia batut el rècord o no. Sempre tenia la resposta a aquest tipus de preguntes: «Quina és la muntanya més alta?», «Esternuden, els ocells?», «Quin és el rècord de la primera visita del curs al director?».

Però la Tània no hi era. De fet, encara no l'havia vist, i es començava a preguntar si havia decidit canviar d'institut sense avisar-la.

Estava sola en aquell passadís tan llarg, on només se sentien les tecles dels ordinadors de secretaria. La porta del despatx continuava tancada; li havien dit que s'hi esperés al davant, però la Lira havia decidit que, si el director no sortia al cap de cinc minuts, marxaria. A més,

ella només s'havia defensat. Era injust que a aquell idiota —ni tan sols recordava com es deia— no l'haguessin castigat també.

En aquell precís moment, la porta es va obrir i va aparèixer un home gran amb un bigoti espès i gris. «Aquests pèls li quedarien millor al cap», va pensar la Lira, amb els ulls clavats a la calba.

—Lira Duarte?

—Jo no he fet res —va contestar quan va sentir el seu nom. Es va aixecar i es va apropar a la porta, que el director acabava d'obrir de bat a bat.

—Segur que no —va dir ell, posant els ulls en blanc mentre tancava la porta—. Em dic Samuel, per cert. Veig que ets alumna de primer. Benvinguda al centre. Seu.

Li va assenyalar les butaques grogues i ell va seure rere una taula de fusta tan gran com deu dels pupitres de l'aula de la Lira. Va posar els colzes sobre la taula per observar la noia sense parpellejar. Ella es va remoure a la butaca, inquieta.

—És veritat, no he fet res. —La Lira va intentar sonar segura.

—M'han dit que has insultat un company.

La Lira es va mossegar el llavi i va esperar uns quants

segons abans de contestar. Havia de mesurar bé les paraules.

—M'estava defensant.

—M'han comentat que li has dit «idiota» davant de tota la classe.

—Ell m'ha insultat primer —li va explicar. Sabia que el director li contestaria que allò no era una excusa, perquè era el que repetien els adults cada dos per tres, així que de seguida va afegir—: M'ha dit «cara de pa».

—Ah, sí?

La Lira va prémer els llavis. Tenia dotze anys, encara li faltava molt per començar a tenir problemes d'audició.

—Doncs sí. He passat pel costat de la seva taula quan tornava del lavabo, i ho ha deixat anar. Jo només li he dit que callés, i no hauria dit res més si ell no hagués començat a riure i a fer gestos amb les mans.

La Lira tenia la cara rodona com un pa de pagès. Era una realitat inqüestionable, com que el cel és blau o que els mosquits piquen. Ella ho sabia, i sabia que si l'hagués tingut més llarga li haurien dit «cara de cavall» o «cara de pera». A l'escola tothom tenia un sobrenom, fins i tot els populars, i ningú sabia qui se'ls inventava. Simplement s'escampaven.

—I...?

—Ah. —La Lira va interrompre el director—. I m'ha dit «miop». I s'ha ficat amb les meves ulleres.

Se les va recol·locar sobre el nas, amb un gest inconscient. Les havia estrenat feia un parell de setmanes. A l'Olívia li agradaven i a la seva mare li semblaven horroroses, però la Lira se n'havia enamorat a la botiga i no va deixar que ningú la fes canviar d'opinió. Li encantaven aquells vidres tan grossos i, sobretot, la muntura de pasta, que era d'un groc relluent.

El Samuel es va tocar el bigoti i, amb les celles arrufades, va dir:

—De tota manera, en aquest institut no tolerem cap falta de respecte.

—Ell ha criticat el meu aspecte i ni tan sols em coneix! Jo només li he dit «idiota»! —es va sulfurar la Lira, que va notar que el director arrufava les celles quan va sentir l'última paraula—. Per què jo he de ser aquí i ell a classe, tan content?

El director no va tenir temps de respondre. Es van sentir unes veus que s'apropaven pel passadís, cada cop més a prop, fins que la porta es va obrir. La Lira només va poder veure una cabellera llisa i fosca abans que aparegués la Dolors, la dona de secretaria que li havia dit

que s'esperés davant de la porta del despatx. Va agafar la porta amb una mà i l'altra la va posar sobre el marc per evitar que entrés qui fos que hi havia darrere seu, i a qui la Lira no podia veure des d'on era.

—Ho sento, no sé què passa avui amb les alumnes de primer —va grunyir la Dolors. Una mà petita i morena va sortir sobre el seu cap; la Lira i el director es van quedar petrificats, observant l'escena, fins que una veu cridanera va sonar des de l'altre costat de la porta.

—Vull... director... vergonya!

—Ja t'he dit que està reunit! —va cridar la Dolors, mirant cap enrere, irritada, al mateix temps que donava un cop de taló.

Van acabar les estrebades, i tres segons més tard va aparèixer un cap entre les cames de la Dolors, seguit d'una dessuadora lila i uns pantalons de xandall negres.

Era una noia de pell fosca, amb uns ulls grossos i allargats, tan negres com aquella cabellera llisa i abundant. Va encreuar els braços i va mirar cap al director.

—És una alumna de... —va començar a dir la Dolors, deixant caure els braços, derrotada.

—Soc la Jimena, de 1r B —es va presentar. Parlava amb un lleu accent que la Lira no va saber identificar.

—Jo vaig a 1r A! —va deixar anar la Lira.

—La vostra tutoria és tan avorrida como la nostra?

La Lira va somriure, però abans que pogués respondre, el director va esbufegar i va dir:

—Què us donen per esmorzar, a casa? Avui és el primer dia d'institut i encara no són ni les onze del matí...! Hauríeu de ser totes dues a classe!

—Jo hi era —va intervenir la Lira—. De fet, no tinc cap problema a marxar.

El Samuel va dibuixar un somriure:

—Bon intent, però no. Queda't un moment —va ordenar, mentre feia un gest amb la mà. Després, es va dirigir a l'altra alumna—: Hi ha cap problema a classe, Jimena?

—És clar que hi ha un problema! —va contestar la noia, alçant les mans mentre s'apropava al director. Va encreuar els braços davant seu, però en lloc de parlar-li, es va dirigir a la Lira—: Has vist les extraescolars esportives?

La Lira va fer que no amb el cap.

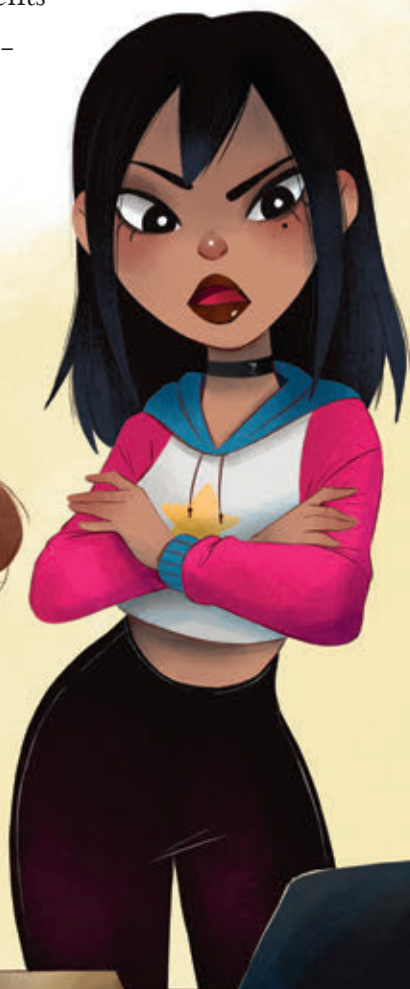
—La tutora encara no ens ha donat la circular.

—Jo t'estalvio la molèstia, no et preocupis: futbol, bàsquet i handbol. Res més. Ni arts marcials, ni gimnàstica rítmica, ni dansa, ni res que no tingui a veure amb pilotes!

El Samuel va mirar la Dolors, que va encongir les espatlles. «Jo em rendixo», semblava dir la dona. Va fer mitja volta i va desaparèixer. Allò no tenia res a veure amb ella.

El Samuel va observar les noies sense saber per on començar. Finalment, va sospirar i es va dirigir a la Lira:

—Aquest cop no et castigarem, però que no es torni a repetir. Si sents alguna cosa inapropiada, digue-ho a un professor, que per a això hi són, d'acord? Pots marxar a classe.

—Prefereixo quedar-me —va dir la Lira, i va mirar de reüll la Jimena abans de continuar—: Aquest tema m'interessa. És veritat, això que ha dit?

El director va moure el cap, desesperat, i va sospirar.

—Qui és la teva tutora? —li va preguntar a la Jimena.

—La Margarita —va contestar la noia, en to reticent—. Però no cal que la molestis. Ja pensava fer-me venir aquí de totes maneres. Estava trucant a secretaria quan he sortit. No podia esperar-me fins a l'hora del pati. Això és una autèntica emergència.

—Em sembla que no entenem el mateix per «emergència» —va contestar el director—. Quin és el problema, exactament?

—Ja ho he dit, només hi ha tres esports, i...

—I no són els que *a tu* t'agraden? —va preguntar el Samuel, amb un deix irònic que no va passar per alt a cap de les dues noies—. El món no està fet a la mida de tothom, ja sou prou grans per saber-ho.

La Jimena es va posar vermella i va abaixar la mirada.

—A mi tampoc em sembla bé —va dir la Lira, de sobte.

I encara que ho feia, sobretot, per defensar la Jimena, no deia cap mentida: s'havia passat tot el curs anterior parlant amb la Tània sobre quin esport farien a l'insti-

tut. Allà podien ser qui volguessin, podien començar de zero i convertir-se en persones totalment noves. La Tània l'hi havia advertit a la Lira moltes vegades: no era el mateix jugar a futbol que a escacs. «I tant me fa que t'agradi, Lira; és un joc de cervellets», rematava. Després de fer un munt de llistes, van decidir que el bàsquet era la millor opció. En realitat, la idea era de la Tània, però a la Lira no li va semblar malament.

Però ara que li havien plantejat les tres alternatives, va descobrir que no l'atreien gens, i menys encara si una d'elles incloïa compartir equip amb la Tània.

—Les activitats extraescolars no són obligatòries —va remugar el Samuel, i va mirar el rellotge sense dissimular—. Si això és tot...

—No! —el va aturar la Lira—. No em refereixo al fet que siguin obligatòries o no, és una qüestió de justícia: tots hauríem de tenir l'oportunitat de fer esport. Se suposa que és important per a la salut i aquestes coses, no? No és just que només hi hagi esports de pilota. I si no ens agraden, què?

—Us podeu apuntar a art —els va oferir ell, amb un somriure cada cop més forçat.

—Això no és un esport —va contestar la Jimena, enfadada—. Jo vull fer esport. Vull... Proposo —va rec-

tificar— fer un grup de ballet. A l'institut no hi ha cap grup de ball, i ballar...

El Samuel la va interrompre amb una riallada brusca.

—Ho sento, Jimena, però això no és una pel·lícula. Et pensaves que si em venies a veure, en horari de classe, per exigir ni més ni menys que un club de ballet, et diria que sí, sense més ni més? De debò?

La Jimena en va tenir prou amb el mig somriure del director per saber que en realitat ell ja havia decidit la resposta i que no en volia parlar més. Es va mossegar els llavis, però el Samuel no s'hi va poder continuar acarissant. La Lira el va interrompre:

—I per què no?

El director va aixecar les celles i es va asseure bé a la cadira abans de contestar:

—Perquè no depèn de mi, per començar. Oferir una nova activitat extraescolar depèn dels pressupostos, i això és cosa de l'Associació de Mares i Pares.

—Llavors anirem a parlar amb ells —va contestar la Lira, amb un ímpetu que li va durar pocs segons. Va mirar la Jimena, dubitativa, i com que no va rebre cap resposta va murmurar—: Amb qui hauríem de parlar, exactament?

El Samuel es va rascar la barba i va tornar a brandar el

cap, com havia fet abans, però no va dir res. La Jimena va posar els ulls en blanc.

—Només necessitem saber amb qui hem de parlar —va dir, impacient. Els grans sempre ho complicaven tot—. Segur que hi ha una reunió informativa de principi de curs. Hi podríem anar i explicar-los per què necessitem un grup de ballet a...

La Jimena va callar quan va veure que el director enfonsava la cara entre les mans. «Que dramàtic», va pensar, mentre esperava que reaccionés. La Lira se'ls mirava, sense saber si havia de dir alguna cosa.

—Els ho proposaré —va dir, finalment, arrossegant les paraules—. Si em prometeu que és l'última vegada que em veniu a veure aquest curs —va continuar, passejant la mirada de l'una a l'altra—, els demanaré que inverteixin una part del pressupost en una nova extraescolar.

Ho havien aconseguit!? Així de fàcil? La Jimena no s'ho podia creure. Va fer un bot tan alt sobre el seient que la Lira es va espantar, i el gest de sorpresa se li va transformar en una riallada d'alegria. Ho havien aconseguit!

—Ho prometem! —va cridar la Jimena, que va enganxar la Lira pel braç ràpidament, per marxar d'allà abans que el director canviés d'opinió.

—Moltes grà...

El director va interrompre la Lira amb un somriure d'orella a orella.

—Però... —va dir, i va esperar que els somriures se'ls esborressin completament abans de continuar— ...no serà un club de ballet.

La Lira va fer una estrebada a la Jimena per evitar que digués res. Ella es va empassar les ganes de contestar i va prémer els llavis.

—Per què no? —va preguntar la Lira.

—Perquè obrir un club de ballet només perquè tu ho diguis no seria ni just ni intel·ligent. Tenim els equips que tenim perquè són els que tenen més demanda. Voleu un club de ballet? Demostreu que us sobran ballarines —va dir, escèptic—. Si l'Associació de Mares i Pares us dona el vistiplau, obrirem un període de recollida de firmes, tant per al vostre club de ballet com per a les propostes d'altres companys. Després, escollirem la que tingui més vots. Què us sembla?

Era una pregunta retòrica, per això no va contestar cap de les dues. Aquella era l'última oferta del director.

La Jimena va encongir les espatlles. Sabia que tenia raó. De tota manera, ella havia estat l'única alumna que s'havia atrevit a protestar. També era injust que es quedés com al principi.

—Però puc proposar un club de ballet, oi?

El Samuel es va recolzar al respatller del seient i va aixecar les celles, sarcàstic.

Ara ja era evident el que pensava de la idea de la Jimena. No necessitava dir res per fer-ho saber a les noies. Així i tot, es va voler complaure una mica més i, en un to condescendent i amb els ulls clavats en la Jimena, va dir:

—Pots fer la proposta que vulguis. Una altra cosa és que aconseguixis que algú s’hi apunti.

